

[Diderichsen.]

ninger kommer jeg i tanker om de gamle eksaminer ved seminariene, hvor folk kunne komme op i et eksamensspørgsmål, som hed „Søstersønner i Det gamle Testamente“. Jeg tænker ikke, at den slags eksamensspørgsmål vil figurere i en nyordning af en sådan afsluttende prøve.

Jeg har heller ikke noget principielt at indvende mod, at faget karakteriseres som kundskabsmeddelende, tværtimod. Alligevel havde jeg foretrukket, at man havde bibeholdt lovforslagets ventil, nemlig muligheden for den enkelte elevs fritagelse under visse betingelser, og jeg er her enig med et stort mindretal inden for faglærernes forening. Det er meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt i praksis at trække grænsen imellem det kundskabsmeddelende og det såkaldte forkyndende. Både fordi kristendommen selv hævder at være sandheden, ikke én sandhed, men sandheden om mennesket, og fordi lærerens personlige forhold til denne sandhed, henholdsvis hans mangel på ethvert forhold til denne sandhed, uvægerligt vil have indflydelse på hans undervisning. Tilsvarende med eleverne: hvad den ene opfatter som kundskabsmeddelelse, vil den anden føle som en uberettiget forkyndelse eller som påvirkning eller sågar som agitation. Hvem skal i påkommende praktiske tilfælde træffe afgørelsen? Jeg ved ikke, om ministeren vil påtage sig opgaven som en slags overvoldgiftsdommer i sådanne ret uhåndterlige sager. Var det dog alt taget i betragtning ikke bedre med en dispensationsmulighed?

I parentes bemærket må konsekvensen af ændringen vel blive, at de tilsvarende fritagelsesbestemmelser i lovforslaget om højere forberedelseksamen udgår, nemlig § 2, stk. 3, og § 7, stk. 2, i vedkommende lovforslag.

Undervisningsafgiften ved de private seminarier bør snarest muligt afskaffes. Det er rigtigt, som hr. Helveg Petersen sagde, at det er et vanskeligt og indviklet problem, men ministeren vil sikkert sætte hele sin velkendte energi ind på, at det kan ske så hurtigt som muligt.

At der sikres seminarirektorerne den fornødne tid til at varetage den pædagogiske ledelse af seminariene er fuldt berettiget, men det er ret påfaldende, at det over-

hovedet behøver at nævnes. Det skulle nemlig være sådan eller blive sådan, at den vigtigste kvalifikation til at beklæde et rektorembede ved højere læreanstalter eller ved et gymnasium var, at vedkommende var ekspert i byggesager og ejede en effektivitet som den, man forventer hos en direktør for en stor erhvervs virksomhed.

Min gruppes stillingtagen til de stillede ændringsforslag kan efter dette sammenfattes således: vi vil stemme ja til ændringsforslagene nr. 1-3 og nr. 6-9, medens vi, hvis der ønskes afstemning, vil undlade at stemme om nr. 4 til § 6 angående fagkredsen og nr. 5 til § 7 angående faget kristendoms-kundskab, fordi der ikke findes nogen som helst fritagelsesventil.

Til slut et par ord om det andet lovforslag om den højere forberedelseksamen. Jeg skal kun sige, at vi kan tiltræde de stillede ændringsforslag. Vi er navnlig tilfreds med revisionsparagraffen, idet det er klart, at der endnu er så meget ubestemt ved indpasningen af denne nydannelse inden for vort uddannelsessystem, at den endelige dom endnu ikke kan fældes. På den anden side bør man give den en chance til at vise, hvad den duer til.

Jeg sympatiserer stadig ikke på nogen måde med ideen om endelig at fremtvinge samtlæsning for alle lærerstuderende. Jeg tror; det er upraktisk og tidsspildende, og for så vidt er jeg uenig i et af hovedformålene med den højere forberedelseksamen. På den anden side indser jeg nødvendigheden af at forbedre forberedelsen til optagelse på et seminarium og anerkender, at den foreslåede ordning i hvert fald ikke er den ringeste, navnlig ikke i forhold til tidligere forslag; jeg vil blot advare imod, at man gør den til en slags surrogatstudentereksamen.

Med disse forbehold og i tillid til en revision i 1972-73 kan jeg anbefale, at man stemmer for lovforslaget med de stillede ændringsforslag.

Lembourn: Når jeg har bedt om ordet, er det ikke, fordi jeg ikke er enig med mit partis ordfører, hr. Edv. Jensen, i hans tilfredshed med lovforslaget. Det, man kan vel godt sige forbilledlige samarbejde, der har været i udvalget og mellem udvalg og minister, har ført til et godt lovforslag. Der